

er uhelbig. Men hvorfor da ikke gaa den Wei, at man siger, at efter visse Mars Jorløb hører denne Sammenblanding op. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig derom, og hvis Sligt skulde ske, at han da vilde være tilbøjelig til at lade de Banker bestaa alligevel og give dem Begunstigelse som andre Banker, forudsat, at de ikke selvforkyldt have gjort sig uværdige til at bestaa som Banker. Men § 11 siger netop: Ønske I at bestaa, kunne I henvende Eder til Ministeren, og saa kan han give Eder Tilladelse i 10 Aar til baade at drive Bankforretning og til at kalde Eder Sparekasser, og naar de 10 Aar ere gaaede, kan han atter give Tilladelsen. Utsaa de ærede Medlemmer, som her i Virkeligheden tro at faae Bankvirksomheden indskrænket, tage aldeles feil, det er min faste Overbevisning; det beror Utsammen paa den ærede Minister, hvilket Syn han har. Den ærede Minister kan efter § 11 lade den ene Bank drive Sparekasseforretning og sige Nei til den anden; den kan da ikke mufte derover. Jeg vil spørge, om det i Virkeligheden er Weien til at faae Bankerne indskrænke, og om det er en retserdig Wei at gaa. Det ligger fuldstændig i den ærede Ministers Haand, og det er en Wei, jeg ikke holder af. Jeg skal erkjende, at denne Sparekasselow har sin Betydning, hvis vi kunde faae adskillige Vædringer i den; men jeg kan ikke gaa med til at binde Sparekasserne mere end nødvendigt. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds faae rigtig paa Sagen. Han udtalte sig omtrent saaledes: „Det Forhold kjende vi ikke Noget til, det overgive vi til Ministeren.“ Det er fuldstændig rigtigt; de ere Banker og Sparekasser; saaledes har det ærede Medlem set paa Sagen. Men naar det ærede Medlem mente, at det ikke var godt gjørligt at faae en Banklov, fordi vi havde Nationalbanken, der havde en særegen Øktrop, saa veed jeg ikke, hvilken Umulighed der kan stille sig i veien derved. Jeg tror meget vel, at vi kunne faae en Lov for Bankerne, og at Nationalbanken kan bestaa ved Siden af med sine særlige Begunstigelser, særlige Love og særlige Forhold til Staten. — Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvad den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til, at det skulde være et godt demokratisk Princip med den gjennemførte Mistænktheds. Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører deri; jeg tror, at Tillid slaber meget mere Godt, ogsaa i den Retning, end Mistænktheds, og at en Mand godt kan efterse en Sparekasse til Punkt og Prikke, uden at være mistænktheds. Jeg vil paa ingen Maade anerkjende, at det er et godt demokratisk Princip; det findes sikkert blandt Demokrater saavel som blandt Ikke-Demokrater, thi det ligger i den menneskelige Natur. Jeg tror ikke, det er heldigt, at man lader Sparekasseinspektøren gaa ud herfra med en saadan storartet Mistænktheds; han kan meget godt gjøre sin Pligt den foruden.

Naar den ærede Ordfører anvendte den overfor Sparekasserne, saa vil jeg dertil sige, at de have bestaaet deres Prøve, og have været en velgignelsesrig Institution for Landet, og de ere saa at sige Folkets egne, gode Børn. Det forekommer mig derfor, at denne Mistænktheds er ilde anvendt af den ærede Ordfører paa dette Omraade. Den ærede Ordfører sagde: Jo mere Tillid, desto mere Tillid. Der er Maade med det. Det er jo en afgjort Sag, at der er Folk i visse Klasser af Samfundet, som behøve overordentlig stor Tillid, og som man ikke offerer stor Tillid. Der er Maade med dette, ligesom med hvad den ærede Ordfører sagde om, at Loven blev givet af Kjærlighed til Sparekasserne. Ja, Kjærlighed er en god Ting, men man kan ogsaa faae for meget af den. Jeg er overbevist om, at dersom Flertallets Forslag til Punkt og Prikke gaar igjennem, og de faae deres Sparekasseinspektør, vil det ærede Medlem ikke høste nogen overordentlig stor Tak for den Kjærlighed, han ved dette Forslag har villet yde Sparekasserne her i Landet. Hvad angaar det overordentlige Gode, som denne Inspektør skulde kunne udrette her i Landet, da venter jeg mig ikke noget Stort deraf. Jeg tror, at han meget godt kunde undværes. Men forudsat, at vi skulde have en Inspektør, vil jeg dog ønske, at han kunde indskrænke sig til at komme til de Sparekasser, som man i Grunden ikke kan sige tilbunds i. Der er nogle saadanne Sparekasser, som ere opstaaede derved, at nogle Mænd samle sig, danne en Sparekasse og som Direktører for denne supplere sig selv. Det er ligesom et Slags hemmeligt Selskab. Hvad derimod angaar de andre Sparekasser, som det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Gaastrup) har foreslaaet skulde udelukkes fra Tilsynet, da tror jeg, at det helst maatte ske. Naar saadanne Sparekasser aflægge godt Regnskab, og de vedkommende Personer, hvem Sparekasseinspektøren, eller hvad han nu bliver kaldt, har Lov til at spørge, svare ham paa en tilfredsstillende Maade, bør han i saadanne Tilfælde ikke komme til saadanne Sparekasser. Jeg tror ogsaa, at det Forslag, som vi i Forening have stillet, indeholder det, at Sparekasseinspektøren kun skal komme tilstede, hvor Forholdene ikke er klare. Det er idetmindste min Mening, og jeg tror ogsaa min ærede Medforslagsstillers, og hvis det ikke skulde være tydeligt nok udtrykt, ville vi søge mellem 2den og 3die Behandling at gjøre det tilfredsstillende klart. Hvis det viser sig, at man ikke ved Korrespondance eller paa anden Maade kan komme fuldstændig paa det Klare med en Sparekasse, have vi ikke Noget imod, at i saadanne enkelte Tilfælde en Sparekasseinspektør kommer tilstede, eller den Mand, som skal have det Hvert af efterse Sparekasserne. Alt dette Inspektørvæsen synes jeg imidlertid er kommet for stærkt frem. Den ærede Ordfører talte endogsaa om, at hvis vi nu fik en Lov om